

PAKTOUMI.
DUNCAN SHELLEY

A FELELEM IZE

Copyright © Brooks Kiadó és Menedzser Iroda Kft

SZABADON TERJESZTHETŐ!

ISBN 978-963-89067-7-9

www.brookskiado.hu

www.duncanshelley.com

Borító: Nóthof Ferenc Attila

Kiadó: Brooks Kiadó és Menedzser Iroda Kft.
Igazgató: Weith Katalin

Azoknak ajánlom, akik sohasem adják fel.

Nézd meg, hol buknak el a legtöbben.
Ott születik a nagyság.

PROLÓGUS

1.

AMUNDSEN II. GÉNBUNKER
DÉLI-SARK
csütörtök „délután”, 2025. június 9.

Világ a világban. Ezen a helyen minden másképpen zajlott. Errefelé egy nap egy évig tartott; a naptár nyarat mutatott, de ilyenkor volt itt tél; sivatagi szárazság uralkodott e kétezer méter mély, fagyott tenger felszínén, mely csapadékot sose látott. A fájdalmasan sík tájat a színek teljes hiánya tette oly sivárrá, hogy beleszédült, aki hosszasan nézte. Fehér, mindenhol csak fehér – a hidegtől halálig lassult természet színe.

A digitális hőmérő -52 Celsius-fokot mutatott. Az északnyugati szél dühödt rohamokkal csiszolta a talajt egyre simábbra, jégpárát tépve le róla, és hordva a repülőgép burkolatára. A pilótafülke ablakára tapadva szakállas férfi meresztgette a szemét, még egy utolsó pillantást vetve a kupola sötét ívére, majd a hókristályok végleg elzárták a kilátást.

A környéken várakozó három szürke színű repülőgép három fontos embert hozott a találkozóra. Messziről jöttek.

Az alig tíz méter magas, százhatvan méter átmérőjű kupola kapuja elől még reggel eldózerolták a havat. A falon felesleges tábla állt: „Amundsen II. Génbunker”. Senki nem járt erre véletlenül; aki eljutott idáig, az tudta, mi rejlik itt.

A Spitzbergák Nemzetközi Magbunkert 2007 tavaszán kezdték építeni, és 2008 februárjában nyitották meg. A száz méter mély, hárommillió fajta növény sok milliárd magját tároló létesítményt olyan területen helyezték el, amely kellőképpen védett egy esetleges nukleáris háború, vírusjárvány, földrengés, vulkánkitörés, vagy drasztikus klímaváltozás esetén is. A magbunker a norvég kormány felelősségvállalását mutatta: egy globális összeomlás után a világ népeinek lesz hová nyúlniuk, hogy újratereítsék a mezőgazdaságot. Megható mese. Kevesen vonták kétségbe.

Három éve, 2022 végén, újabb Noé bárkája bunkert nyitottak meg, a Spitzbergáknál is zordabb helyen, az Antarktison, a gigászi méretű Lambert-gleccsertől keletre. Ez a bunker az állatok génkészletét volt hivatott megőrizni, mely elsősorban a jószágállatok elszaporítását biztosította volna, egy bolygósztintű, ökológiai krach után. A mesét nem fejlesztették tovább, hisz minek változtatni azon, ami már bevált?

A kupola alatt irodák, néhány raktár húzódott; a hangárként szolgáló középső helyiségben kisebb repülőgépek, traktorok, hójárók, motoros szánok. Az alsóbb szinteken laboratóriumok működtek, génmintákat, tenyésztésre előkészített csírasejteket tároltak hibernált állapotban: közel tízezer állatfaj reprodukálásához szükséges genetikai anyagot.

Az épületkomplexum valódi rendeltetése rejtve maradt a politikusok és a média előtt: zárt ökoszisztémát igyekeztek kifejleszteni, amely a külvilágtól elszigetelten képes az önfenntartásra, évszázadokon, évezredek át. Ha baj lenne, itt húzná meg magát félezer ember, békében, nyugalomban, luxusban. Miközben odakinn minden az enyészeté lesz, idebenn lágy muzsika szól majd, kellemes brandy melengeti a szívet, a kiválasztottak tempózhatnak a gyönyörű úszómedencében, és a mesterszakács elsőrangú ebédje várja őket a fehérmárvány falú étteremben.

A központi, húszszemélyes tárgyaló a hangár alatt kapott helyet, olyan anyagból készült gömbben, amelyen semmilyen kémtechnika nem tudott áthatolni: a rádióhullámok kint rekedtek, vagy bent fogságba estek, a gömb fala nem vette át a belső légmozgás remegését, melyet megfelelő berendezéssel kívülről beszéddé dekódolhattak volna. A tárgyalás néhány perccel ezelőtt vette kezdetét. Két ősz és egy őszes halántékú férfi ült egymás mellett, velük szemben három hórihorgas, sötét bőrű alak.

Arthur Volkov két hete ünnepelte kilencvenhetedik születésnapját. Tizenhét éve ébredt azzal a gondolattal, hogy ez a nap az utolsó nap, és tért nyugovóra azzal a tudattal, hogy többé nem ébred fel. Különös módon, belül nem változott semmit, olyan volt, mint hetven évvel ezelőtt: szenvedélyes és álmodozó. Bolondult a szoknyák után, történelmi álmokat szőtt, olyan hévvel tudott verset szavalni, hogy beleremegett a világ – a teste meg szépen, lassan, komótosan összeaszott, meggörnyedt és elrohadt. Nem volt perc, hogy ne érezte volna az Átkozott Kaszás jelenlétét, aki ott tornyosult sötéten mögötte, mellette, néha előtte; zord tekintettel, csapásra készen, semmi által meg nem enyhíthető elszántsággal. Dermesztő hideg áradt a Halálból, és nem volt menekülés előle. Pedig annyit élt volna még!

Darius von Zeissman jobb kéz felől foglalt helyett. Tizenhat évvel járt Volkov alatt, de nem tűnt fiatalabbnak. A halál cseppet sem foglalkoztatta, úgy vélte, jön, amikor jönnie kell, úgysem lehet előre látni, minek hát aggódni? Önfegyelem, gondos, mindenre kiterjedő, minden tényezőt számításba vevő mérlegelés és sztoikus nyugalom jellemezte. Indulatok nem tépkedtek a lelkét, idegeit nemigen viselte meg semmi. Csendes, megadó bölcsességgel fogadta teste változásait, mi több, nem egyszer örömmel, hiszen a szenvedélyek elmúlása fiatalokora óta célként lebegett előtte. Nem bánta, amikor kiveszett belőle a nők iránti vágy, nem bánta, amikor csillapult benne a távoli tájak megismerésének vágya. Ahogyan a teste aszott és rohadt, szépen, lassan, komótosan lefoszlott róla mindaz, ami zavarta a tiszta gondolkodásban.

Odin Acker Bailey, Volkov bal oldalán helyezkedett el a tárgyalóasztalnál. Negyvenhét évesen fiatalembernek számított, duzzadt az erőtől és a tettvágytól, szeme ravaszmod csillogott. Volkov álmodott, von Zeissman tervezett, Bailey végrehajtott. Tökéletes csapat voltak ők együtt. Bailey egyszerre volt megfontolt és a tettek embere, kiszámítható és kiszámíthatatlan, precíz és intuitív. A két nagy öreg méltó utódot látott benne, különleges, ritka, univerzális személyiséget, akinek majdani vezetése mellett a szervezet nem omlik össze és nem veszti el befolyását.

Arthur Volkov csodálkozva vette észre, hogy élemedett korában, és fenyegetőn a háta mögött tornyosuló Halálban nem csak elkeseredés, de erő is

rejlük. Még hozzá micsoda erő! Karnyújtásnyira a haláltól mi ijeszthetné meg? Mi veszténivalója van még, ha az élete már nem egészen az övé? Most sem félt. Egy cseppet sem. Pedig igazán lett volna mitől. Érezte, hogy von Zeissman, a bölcs és higgadt barát, némileg tart tárgyalópartnereiktől, Bailey pedig, akinél rettenetesebb ellenséget senki nem kívánhatott magának, szinte fél.

A szemben ülő három alakról semmit sem tudtak, ők pedig nem voltak éppen bőbeszédűek. A legmagasabbik, aki középen ült, Williamként mutatkozott be, amiről lerítt, hogy álnév. A másik kettő nem szólalt meg. „William” úgy mondta: „ők ügyvédek”. *Ügyvédek...*

– Üzleti ügyben kerestük meg önöket. Nagy mennyiségű húsrá van szükségünk. Hosszú távú üzleti kapcsolatot szeretnénk kiépíteni.

„William” különösen beszélt. Morgó, erőlködő hangot adott ki, mielőtt megszólalt, azután mély, recsegő, rekedtes hangon ejtette a szavakat, gépies közlésként, hangsúlyok nélkül.

– Húst akarnak venni, értem – bólintott Volkov. – Nézzék, mi mindannyian messzemenőig díjazzuk, hogy azonnal a tárgyra térnek. Ám, tekintettel a szituáció különlegességére, talán jobb lenne, ha egy kicsit még ismerkednénk egymással.

Ismét az a különös, gurgulázó, morgó hang, majd a rekedtes beszéd:

– Mi így szoktuk meg. Nem áll szándékunkban megsérteni önöket.

– Nem történt semmi! – mosolyodott el bátorítólag Volkov. – Nos, rendben, akkor térjünk a tárgyra. Tehát húst akarnak vásárolni tőlünk. Milyen mennyiségben?

– Huszonhétmillió kilogrammot, minden évben – érkezett a válasz.

– Huszonhétezer tonna. Bruttó huszonhétezer tonna, vagy színhús huszonhétezer tonna?

– Színhús.

Huszonhétezer tonna, ismételte magában von Zeissman. Gyors fejszámolást végzett: ha igazán jó minőségű pecsenyemalacot akarnak, akkor az körülbelül tizenkétfélmillió malac minden évben, ami rettenetesen sok; ha sonkasertésre vágynak, akkor...

– Milyen húsrá gondol? – kérdezte Volkov. – Sertés, baromfi, birka, hal, esetleg vadhús?

A szemközt ülő alak ismét azt a furcsa, gurgulázó, morgó hangot adta ki, mielőtt megszólalt. Mintha súlyos beteg lenne, vagy valamilyen okból nehezebbre esne a beszéd.

– Emberhús. Színhús, huszonhétmillió kilogramm, évente. Erre kérünk ajánlatot önöktől.

Volkov, von Zeissman és Bailey életükben először lepődtek meg. Rendkívüli életútjuk nem készítette fel őket erre a napra.

– Emberhús... – szólalt meg Volkov, majd komoly önuralomról téve tanúbizonyságot, tovább kérdezett. – Ez... hány embert jelent?

– Egymillió-nyolcszázézer – válaszolta „William”. – A nyolcmilliárdos állományt tekintve, ez nem jelentős mennyiség. A hosszú távú ellátás megoldható.

Egymillió-nyolcszázézer ember, huszonhétezer tonna, ismételte magában von Zeissman, és megint számolt. *Tizenöt kiló hús emberenként.*

– Valóban, ha így nézzük, akkor ez nem nagy mennyiség. Ha állatokról lenne szó, a legkisebb problémát sem okozná a rendelésük – mondta Volkov. – Emberek esetében más a helyzet. A mai kommunikációs lehetőségek és sebesség mellett, huzamosabb ideig titokban tartani mindezt, nem lehetséges. Ma már nemigen vannak népesebb, elszigetelt országok. Észak-Korea is egyre nyitottabb, a turizmus felfutóban van náluk. Elég, ha valaki meglát valamit, és van nála egy telefon. Egy percen belül a képek vagy a felvételek ott vannak az interneten.

Von Zeissman megköszöri a torkát.

– Még nekünk is húsz vagy harminc évre lenne szükségünk ahhoz, hogy előkészítsük erre a világot – jelentette be. – Elméletben. De mi már nem élünk ennyi ideig, és az ajánlatuk abszolút elfogadhatatlan. Mi több, érthetetlen és sértő!

Volkov rábólintott. „William” megszólalt.

– A megrendelőnk nem tud ennyit várni. Az előkészületeknek fél éven belül le kell futniuk.

– Fél év? – döbönt meg Volkov. – Tudja, mi történne, ha ez az egész... létrejönne?

– Megosztok önökkel néhány információt, hogy tisztább képet kaphassanak – recsegte „William”. – A feladatunk nagyon egyszerű: élelmiszer-alapanyagok, valamint receptek után kutatunk. Egészségügyi és élvezeti szempontok alapján osztályozzuk a bioszférát. Amit megfelelőnek tartunk, abból mintát küldünk az anyacégnek. Az anyacég teszteket futtat, hogy kiderítse, lenne-e kereslet, és amennyiben lenne, milyen mértékű.

– Bocsásson meg, William! Az anyacégről mondana nekünk néhány szót? – kérte Volkov.

– A Garb’hrasz étteremlánc hatezer éve piacvezető a galaxisban. Tizenegyezer világban van jelen. A vállalat sokszínű, minőségi kínálatával szerzett hírnevet – tájékoztatta „William”.

– Elképesztő eredményeik vannak! – ismerte el Volkov.

A lény folytatta.

– Hét hónappal ezelőtt érkezünk a bolygójukra. A bioszféra átvizsgálása során sokféle növényi és állati fajt tanulmányoztunk. Az egyik mintavételkor véletlenül emberek is belekerültek a konténerbe. Az ízharmóniák vizsgálata szerint egyes emberpéldányok íze nagyon kellemetlen, míg más példányoké rendkívül kellemes. Kísérleteket folytattunk, hogy megállapítsuk, mi adja az ízkülönbséget. Úgy találtuk, hogy a halál előtt átélt érzelm határozza meg a hús ízét. Teszteltük a különféle emocionális állapotban lévő emberek ízét, és arra jutottunk, hogy a félelem adja azt a kiváló ízharmóniát, melyet kerestünk. Egy kétszáz egyedre számláló állományt feldolgoztunk, és kóstolót küldtünk az anyacégbe. Néhány étteremben rövid időre kaphatóvá vált az emberhús. A siker minden képzeletünket felülmúlta.

Volkov és von Zeissman lopva összenéztek. Volt új a nap alatt.

– Mi volna az elképzelésük? Táborokat létesítenek, ahol összegyűjtik az embereket? – kérdezte Bailey, némi éllel a hangjában.

– Nem. Az nem gazdaságos – felelte „William”. – Több elképzelést modelleztünk, hogy kiválaszthassuk azt, amelyik a legjobb eredményt hozza.

Az ilyen nagyüzemi jellegű táborok apátiát eredményeznek az embereknél. Az apátia íze kellemetlen. Az emberi idegrendszer nem alkalmas arra, hogy huzamosabb időn keresztül intenzív félelmet éljen át. Néhány perc alatt le kell vágni a példányokat, különben romlik az ízük.

– Értem – bólogatott Volkov, miközben szórakozottan szivarra gyújtott. – Tehát... vadászni akarnak? Levadászni évi kétmillió embert?

– Képesek vagyunk rá, hogy egyszerre több tízezer egyednél részleges homloklebeny-bénulást váltsunk ki. Ezzel kikapcsoljuk az akaratlagos mozgásszervi funkciókat. Fizikai cselekvőképtelenség áll elő, éles érzékelés és éber tudat mellett. A levágás előtti pillanatokban az egyed tudatában van annak, ami történni fog vele, és ez kiváltja azt az érzelmi állapotot, azt a rövid idő alatt bekövetkező szélsőséges biokémiai változást, amely az általunk keresett ízt adja. Sajnálatos módon ezt az íz kombinációt nem tudjuk mesterségesen kikeverni.

A három fontos férfi gondolataiba mélyedt. A három lény velük szemben, türelmesen várt. Nem számítottak rá, hogy azonnal felfogják.

– Hogyan akarják titokban tartani? – kérdezte végül Bailey. – Ez ennek a műveletnek a lényegi pontja.

– Nem akarjuk titokban tartani. Sűrűn lakott területeken végezzük a vágást, ez így gazdaságos – mondta „William”. – A hírek a mi munkánkat segítik.

– Tehát invázióra készülnek.

– Nem. Mi nem vagyunk inváziós flotta. Anyagbeszerzők vagyunk.

– Volna egy kényes kérdésem, ha megengedik – vette át a szót Volkov. – Ha önök képesek évi mintegy kétmillió embert levágni, még hozzá nem titokban, és dacolni mindazzal, amit ez kivált, akkor mi szükségük van ránk? Miért nem foglalják el a bolygót? Miért nem veszik el, amit akarnak? Persze, önök nem inváziós flotta, de mégis, e kérdés nem hagy nyugodni, és szeretnék választ kapni.

Morgás tört fel a lény torkából, majd recsegő hangon beszélni kezdett.

– A galaxisban minden olyan, mint ezen a bolygón. Lényegi különbség nincs, csupán a lépték más. Az önök civilizációja, fejlettségi szintje miatt nem tud becsatlakozni a galaxis kereskedelmi hálózatába. Perifériás elhelyezkedése következtében nincs értelme egy állomás felépítésének ezen a bolygón. Jelenleg nem fűződik birodalmi érdek a Földhöz. A Garb'hraz étteremlánc jogosult szerződést kötni önökkel.

Arthur Volkov megszívta hosszú szivarját, lassan engedte ki a füstöt. A Halál ott állt a háta mögött, kaszájával a kezében. Hozzá képest az idegenek nem tűntek különösebben veszélyesnek.

– Mit tennének abban az esetben, ha nemet mondanánk? – tette fel a kérdést.

– Úgy vélem, meg tudunk egyezni.

– Mondjuk, hogy nem tudnánk.

– A rendszeres adóvizsgálatok és cégelemzések okán az étteremlánc nem teheti meg, hogy bizonytalan forrásból beszerzett alapanyagot használ fel. Az ilyesmi cégfelszámoláshoz és kivégzésekhez vezethet. Az invázió nagyon időigényes. Földi években mérve évszázadokig eltarthat, mire az igény végigfut a jogrendszeren, és megszületik a bírósági döntés. A birodalmat nem érdekli a

húsüzlet, ezért az anyacégnek kellene finanszíroznia az inváziós flotta hadjáratát. Egy ilyen vállalkozás nem tud gazdaságos lenni.

Volkov kezdte magát másképpen érezni. Eddig úgy gondolta, a puszta életükről tárgyalnak, nem igazán üzletről. Ám, ha mindaz igaz, amit a lény előadott, akkor végig rosszul gondolta.

– Tehát meg kell egyezniük velünk, mint a bolygó vezetőségével, hogy legyen egy igazolható szerződés a kezükben – foglalta össze Volkov pöfékelve.

– Igen – válaszolt „William”.

– Mit tennének, ha elszaladna velünk a ló? Úgy értem, ha olyan elvárásokat támasztanánk a szerződés aláírásához, amit már nem tudnának, vagy nem akarnának megfizetni?

– Ebben az esetben kiiktatnánk önöket, és megkeresnénk a következő szintet. Mi nem tudnánk és nem akarnánk irányítani ezt a bolygót, szükségünk van egy vezetői társaságra, amellyel megegyezünk.

Volkov felnevetett. Szívából jövő kacaj volt, nem ideges vagy erőltetett.

– Köszönöm az őszinteségét, William! Elnézését kérem, ha faggatózásommal megbántottam. Csupán üzleti mozgásterünk határaitra voltam kíváncsi.

– Ez érthető. Ha megengedik, rátérek az üzlet lényegi részére.

Mind a három férfi rábólintott. Az idegen folytatta.

– Évi huszonhétmillió kilogramm emberhúst akarunk vásárolni önöktől. A vágást, a feldolgozást, a tárolást és a szállítást megoldjuk, a felmerülő problémákat kezeljük. A következőket várjuk önöktől: Az együttműködés részleteit taglaló szerződés aláírását. Annak megakadályozását, hogy nagyobb kiterjedésű háború törjön ki. Ez utóbbi gazdaságtalan lenne a számunkra, mert pusztítja az értékes árut. Szereljék le az összes tömegpusztító fegyvert. Hozzanak létre átfogó békét. Fél éven belül.

A lény abbahagyta. Volkov lepöccintette a hamut a szivar végéről.

– Mi az ajánlatuk? Mekkora részesedésre gondoltak?

– Nem kapnak részesedést – mondta „William”. – Nem tudnák elkölteni. Az ajánlatunk a következő: válasszanak ki egy várost, bármelyiket, tetszésük szerint; az a város az önöké, oda soha nem fogjuk betenni a lábunkat, ott soha nem fogunk dolgozni; továbbá visszafiatalítjuk a testüket, és megtartjuk abban az állapotban, amíg a szerződésünk él.

A tárgyalás hirtelen elkezdte mindennél jobban érdekelni a kilencvenhét éves Arthur Volkovot.

– Mit ért az alatt, hogy „amíg a szerződésünk él”? – kérdezte. – Akár több száz évet? Akár... ezer évet?

– Akár egymillió évet – válaszolt a lény.

A férfiak most döbbsen meg életükben másodszor.

Volkov látta a háta mögött tornyosuló Halált. Kicsit bizonytalanak tűnt.

2.

AMUNDSEN II. GÉNBUNKER

DÉLI-SARK

csütörtök „este”, június 9.

Arthur Volkov, Darius von Zeissman és Odin Acker Bailey félrevonultak beszélgetni, a génbunker ötven méter mélységben épített lakószintjének biztonsági irodájába.

Volkov reszketeg kézzel kávét töltött magának. Közben odaszólt Bailey-nek.

– Mi jár az eszedben, Odin?

Bailey mentolos cukorkát vett elő a nadrágja zsebéből, és gondos mozdulatokkal bontogatni kezdte.

– Nos... mindenekelőtt megérne egy elemzést az a tény, hogy miért éppen minket választottak ki – beszélt a Végrehajtó, majd szájába tette a cukorkát. – Minket tekintenek a Föld urainak, tulajdonosainak, velünk ülnek le tárgyalni. Miért? Ne értsetek félre, nem kétséges, hogy mi vagyunk a legkülönbek ezen a bolygón, ám mégis furdal a kíváncsiság. Bizonyára nem az idealizmusunk az, ami felkeltette a figyelmüket.

Nem volt egyszerű kérdés. Nem ismerték a lények nézőpontját, értékrendjét, összes mögöttes célját, átláthatatlan, mi mindent vehettek számításba.

– Bizonyára kemény világban élnek – hagyta abba a kávészürcsölést Volkov.

– Hozzászórtak az egyenességhez, a világos, tiszta dolgokhoz. Ha ez így van, rajtunk kívül senki más nem jöhet számításba. Nekünk még van becsületünk.

Hajdanán, John D. Rockefeller birodalmának egyik pillére egy névtelen társaság volt, amely információk vásárlásával és eladásával foglalkozott. 1942 augusztusában hét ember vált ki a szervezetből, akik létrehozták a Hétarc Testvériséget, egy független, magánkézben lévő hírszerző szervezetet. 1977-ben Arthur Volkov került a Testvériség élére, bizalmasa, helyettese és tanácsadója Darius von Zeissman volt. 1984. október 2-án, Volkov, von Zeissman, negyvenkét lojális emberük, a teljes archívum és kartotékrendszer, valamint kétmilliárd dollár értékű arany és gyémánt, nyomtalanul eltűnt. Egy nappal később megalapították a The Order nevezetű társaságot, amely a legnagyobb titokban tevékenykedett. Célja: megakadályozni, hogy az emberiség beleveessen a káoszba. Egyetlen eszközt használtak: erőszakot.

Az emberiség katonáinak tekintették magukat, az erőszak használatában erényt láttak. Nem manipuláltak, nem hazudtak, nem beszéltek mellé; ha valamit akartak, kinyilatkoztatták, elmondták, mit várnak el, és mi lesz, ha a megkeresett személy nemet mond, vagy becsapja őket. Az elmúlt évtizedekben közel négyszáz embert gyilkoltak meg, legnevesebb áldozataik közé tartozott három kormányzó, az FBI igazgatója, két rendőrkapitány, nyolc bíró, két államügyész, hét római bíboros, és a leghatalmasabb drogbáró, aki azt hitte, huszonkétezer katonája képes megvédeni Arthur Volkov haragjától.

A The Order a középkori asszaszin rend szellemiségét keltette életre és vitte tovább. Az asszaszinok évszázadokon át uralkodtak Ázsiában, hadsereg nélkül, fanatikus gyilkosok és ravasz trükkök segítségével. Királyok rettegtek nevüket,

és fizették a busás adót, életükért cserébe. A The Ordert gátlástalan erőszakossága, vakmerősége, kiismerhetetlen dörzsöltsége, minden szabályt felrúgó taktikája néhány évtized alatt olyan hatalmi tényezővé tette, amit senki nem hagyhatott figyelmen kívül. Egyes-egyedül a nyers erő nyelvét beszélték, tökélyre fejlesztve annak legválasztékosabb dialektusát.

Két hasonlóan titkos és nagy hatalmú szervezet állt szövetségben, szemben a The Order szervezetével: a Platón Idea Társaság és az Egy Fa Testvériség. A „platonisták” megrendelésre dolgoztak, tudományokat, vallásokat, filozófiákat, eszméket, ideológiákat alkottak meg; az „egyfa” a pénz urait tömörítette, akik teremtették, nyomták a pénzt, és oly módon szaporították és forgatták, amit rajtuk kívül senki nem látott át.

Bailey-nek tetszett a gondolat, hogy az idegenek őket tekintik magukkal egyívásúnak, és nem a manipulátorokat, akiket megvetett. Ők mindig erőből tárgyaltak, és az idegenek is ezt tették. Bizonyára olyat kerestek, aki érti ezt a nyelvet.

– Darius, te mit gondolsz? – fordult Volkov a társa felé.

Von Zeissman merev testtartással ült a karosszékben, ahogyan szokott.

– Az ajánlat kecsegtető, de nem fogadhatjuk el – mondta kurtán.

– Hazudnék, ha azt mondanám, az ajánlat nem lelkesít – vallotta be Volkov.

– Kilencvenhét éves vagyok, minden nap, minden átkozott perc ajándék. Néha érzem a testemből, ebből az öreg húsból áradó dögletes bűzt! Már nem minden részem él. Itt-ott meghaltam már. Csak én nem öregedtem meg, én, Arthur, én, ez a lélek, aki még tele van álmokkal és vágyakkal, aki még mérhetetlen éveket élne le! Engem személyesen érint az ajánlat. Tépelődöm, rágódom, vajon mi mennyit ér? Egyik felem elfogadná, és azt mondaná: hát mégis van holnap! A másik felem elutasítaná, és azt mondaná: az elveim nélkül úgyis meghalok, hát legalább az elveimmel halok meg! Mérlegelek. Mi vagyunk az egyetlen esélye ennek a bolygónak, mi vagyunk az egyetlen erő, amely gátat vet a káosz uralkodásának. Mi harcosok vagyunk, s mint ilyenek, van becsületünk, van erkölcsi kódexünk, ügyeinkben minden esetben a tisztesség szabályai szerint járunk el. Ám van egy kérdésem! Visszamegyünk, nemet mondunk, megölnék minket. Harcosként ez elfogadható út. De mi lesz azután? Nos, ellátogatnak a bankárokhoz. És ők majd igent mondanak. Efelől nincsenek kétségeim. Veszítünk, eltűnünk a színről, a káosz erői győznek, az emberiség belehull a szakadékba, és egy undorító, nyálkás, csápos izé tányérján végzi. Igen, taktikázhatnánk, belemehetnénk látszólag, színleg, felfejleszthetnénk a fegyverzetünket, hogy az első adandó alkalommal végezzünk ezekkel a dögökkel. De ez csupán üres remény lenne, gyávaság, ha úgy tetszik! Ha eljöttek idáig, képesek uralni az öregedést, képesek dacolni mindazzal, ami történni fog, ha elkezdődik a mészárlás, akkor, barátaim, jobb, ha nem ábrándozunk arról, hogy legyőzzük őket! A szituáció, amelynek közepén állunk, nem egyszerű.

– Továbbá, nem tudjuk, hogy mi lenne annak a következménye, ha valamiképpen mégis végeznénk velük – szólalt meg Bailey. – Magunkra haragítanánk egy galaktikus birodalmat? Abból nem lehet jól kijönni.

Volkov egyetértően bólintott.

Sokáig hallgattak, gondolataikba mélyedtek, számba vették a lehetőségeket. A csendnek Arthur feltörő kacaja vetett véget. Von Zeissman és Bailey nem tudták, mire véljék a váratlan jókedvet.

– Azt vártuk, tudósok vagy diplomataik jönnek majd, és ünnepélyes keretek közt veszik fel velünk a kapcsolatot, de csak néhány szakács érdeklődését sikerült felkeltenünk! – nevetett Volkov.

Bailey is elnevette magát. Von Zeissman engedélyezett magának egy halvány mosolyt.

– Morbid, valóban – jegyezte meg.

Lassan elcsendesedtek. Nyomott hangulat telepedett a tárgyalóra. Bailey úgy érezte, az idegenek folyamatosan figyelik őket.

– Barátaim, itt az idő – mondta Arthur. – Én – mélyet sóhajtott – nem vagyok képes arra, hogy döntsek. Mindkét verzió ugyanolyan rossz. Darius, te vagy az, akit a szenvedélyek messzire kerültek. Kérlek, dönts te, helyettem is!

Bailey nem tett hozzá semmit. Ő végrehajtó volt, nem parancsnok. Von Zeissman beszélni kezdett, szokott hűvös, kimért hangján.

– Nincs tökéletes megoldás, csak elfogadható. Evolucionisták vagyunk, az erősebb dominanciája a természet rendje. A túlélés útja jelen helyzetben a behódolás. Ezt diktálja a természet. A harc esélytelen. Az ajánlatot elfogadjuk. Azután elkezdünk lázasan gondolkodni. Naponta ezreket vágnak le, azért, hogy mi élhessünk és fiatalok lehessünk. Találnunk kell egy küldetést. Valamit, amit véghezviszünk az emberiségért. Valamit, ami ér ennyit.

Igen, ennek volt értelme, ebben határozottan volt ráció. Bailey tisztán látta ezt. Mindig is sokra tartotta von Zeissman bölcsességét, és ebben az elviselhetetlen helyzetben csak még tovább nőtt a tisztelete a férfi iránt.

Arthur Volkov váratlanul, csendesen sírni kezdett. Tényleg nem volt más kiút. Semmi más, egyetlen alternatíva sem. Vágyott rá, remélte, kívánta, akarta ezt az egyezséget, hogy ne kelljen meghalnia, hogy élhessen még, cselekedhessen még, és most, amikor a döntés megszületett, és rádöbbsent, hogy ismét fiatal lesz, az élete folytatódik tovább, a jövő felfoghatatlan messzeségébe, megértette, hogy ő tényleg kész volt meghalni az elveiért.

– Odin, te átérzed, hogy mekkora az ár? – fordult von Zeissman Bailey felé.

A Végrehajtó némán bólintott. Egyszer megkínzott egy embert, brutális kegyetlenséggel, gyakorlatilag elevenen megnyúzta. Erőt vett magán, megacélozta az akaratát, és tette, amit akkor helyesnek vélt. Még ha tudta is, hogy sosem felejtí el azokat a sikolyokat.

Volkov selyem zsebkendőt vett elő a zakója belső zsebéből, és megtörölgette a szemét. Felállt, betette maga után a széket. Darius, majd Odin is felálltak, megigazgatták a ruhájukat.

Lassan, sorban egymás után, elhagyták a helyiséget.

3.

AMUNDSEN II. GÉNBUNKER

DÉLI-SARK

péntek „reggel”, június 10.

A három férfi ismét ugyanannál az asztalnál ült, szemben a három idegennel. Arthur helyre rakta magában a dolgot, tudta, hogy az egyetlen döntést hozták meg, amit meghozhattak. Az összes rossz közül a legkevésbé rosszat. Az emberiségért, az emberiség nevében.

„William” hangsúlytalan hangon olvasta végig a négyoldalas paktum második verzióját. Senki nem szólalt meg, amíg az utolsó szó el nem hangzott. Az idegenek naponta mintegy ötezer embert vághatnak le, dolgozhatnak fel és szállíthatnak el a Földről; a The Order garantálja a világbékét, és eltünteti a tömegpusztító fegyvereket a bolygóról. Mindezekért cserébe kapnak két várost, melyekbe az idegenek nem teszik be a lábukat (New York és Miami), létrehoznak egy szállítványozási céget, melynek emblémája és zászlaja alatt biztonsággal közlekedhetnek a világban, az idegenek nem támadják meg őket; továbbá pedig, visszafiatalítják hármuk testét (pontosabban, kezdetben csak Volkov és von Zeissman testét, Bailey az első egy-két évtizedben tovább öregszik; kapcsolattartóként nem kelthet feltűnést), és megtartják abban az állapotban, egészen addig, amíg a paktum érvényes.

– Mindenben egyetértenek? – kérdezte a lény.

– Igen, mindenben – felelte Volkov.

– Igen – bólintott von Zeissman.

– Egyetértetek – helyeselt Bailey.

„William”, és a két *ügyvéd* cikornyás kézjeggyel látták el a dokumentumot, majd a három ember is aláírta.

– Mindhárom példány önöknél marad – jelentette be „William”. – Mi felvételt készítettünk az aláírásról. Nálunk ilyen a szerződés.

– Részünkről ez rendben van – mondta Volkov.

– Uraim, a paktum e pillanattól fogva érvényes – morogta a lény, majd még hozzátette. – Az állomány vágását hat hónap múlva elkezdjük.

Arthur különös nyugalmat érzett. Békét, belül. Oldalra sandított. Ott állt a Halál, az Átkozott Kaszás. Dermesztően, fenyegetően. Mégis, valahogy olyan letörtnek tűnt. Azután leeresztette a kaszáját, megfordult, és csendben elsunnyogott. Arthur Volkov neve nem volt többé a listán.